

prof. dr hab. Sławomira Chorążyczewska
Wydział Architektury Wnętrz i Scenografii
Katedra Ubioru
Uniwersytet Artystyczny im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu

Poznań, 18.09.2023r.

**Ocena rozprawy doktorskiej,
Pani mgr Marii Wiatrowskiej
sporządzona w związku z:
przewodem doktorskim wszczętym w dziedzinie sztuki plastyczne;
w dyscyplinie artystycznej sztuki projektowe
uchwałą numer 20/2018/19 Rady Wydziału Tkaniny i Ubioru Akademii Sztuk Pięknych
im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi
z dnia 19 grudnia 2018 r.
procedowanym przez
Akademię Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi**

**Postępowanie procedowanie zgodnie z przepisami obowiązującymi w dniu wszczęcia
przewodu doktorskiego.**

W dniu 15.06.2023r. na posiedzeniu Rady ds. stopni Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi, zgodnie z § 6 pkt 1 i pkt 2 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzenia czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. z 2018 poz.261), w związku z art.179 ust.2, ust. 3 pkt 2) lit. b) ustawy z dnia 03 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 30.08.2018 r. poz.1669 z późn.zm.) Uchwałą nr 17/2023/ Rady ds. stopni Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi z dnia 15.06.2023 r., zostałam powołana na recenzenta rozprawy doktorskiej Pani mgr Marii Wiatrowskiej. Postępowanie w dziedzinie sztuki plastyczne; w dyscyplinie artystycznej sztuki projektowe, które zostało wszczęte Uchwałą numer 87/2018/19 Rady Wydziału Tkaniny i Ubioru Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi z dnia 11.04.2019 r.

Temat: *Signum - kolekcja ubiorów damskich, inspirowana językiem znaków i symboli w średniowiecznej modzie damskiej.*

Promotor rozprawy: dr hab. Katarzyna Wróblewska

Podstawowe informacje na temat kandydata sporządzone na podstawie dostarczonych materiałów:

- wersja drukowana rozprawy doktorskiej w języku polskim i angielskim,
- wersja cyfrowa: dorobek twórczy, rozprawa doktorska w języku polskim i angielskim.

Podstawowe dane o kandydatce:

Pani mgr Maria Wiatrowska jest absolwentką Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi. Dyplom w 2009 roku, z oceną bardzo dobrą na Wydziale Tkaniny i Ubioru; specjalizacja: Projektowanie Ubioru w zakresie projektowania ubioru, konstrukcji odzieży damskiej i technologii tkanin.

Wieloletnie doświadczenie zawodowe doktorantki, procentuje kompleksowym opracowaniem wielu kolekcji o zróżnicowanym zakresie tematycznym, w tym min: kolekcje damskie we współpracy z firmami m.in.: *P&V; Dziań-druk. sp. z o.o.; Gatta; Sleep Art.; ONA Lady's Wear* (2010-2015). Szerokie spektrum projektowe realizuje, zarówno w kolekcji dziecięcej dla firmy: *Mes Bebes* (2020) jak również w kolekcji *fashion plus size SS 2016* dla *Victorii Giovani*. Współzałożycielka butiku *Razem* (2022) oraz marki projektowej *Po prostu* (2016). Prowadzi własną markę odzieżową, prezentuje autorskie kolekcje sygnowane swoim nazwiskiem. Posiada znaczące doświadczenie pracy w przemyśle odzieżowym. Pani mgr Maria Wiatrowska jest bardzo aktywną projektantką, nie sposób wymienić wszystkich osiągnięć projektowych zawartych w CV.

Kandydatka w znakomity sposób wykorzystuje swój bogaty dorobek artystyczny, designerski i zawodowy. Kreatywny rozwój twórczy wpisuje się w akademicką dydaktykę. Sukcesy są efektywnym przełożeniem w zakresie popularyzacji nauki i sztuki. Potwierdzeniem jest udział w wystawach, targach i konkursach branżowych, niejednokrotnie wyróżnianych i nagradzanych. Najbardziej spektakularnym osiągnięciem kandydatki jest *Złota Nitka* w 2007 roku - najważniejszego konkursu dla projektantów ubioru w Polsce - w którym została główną laureatką. Należy również wspomnieć o wygranym konkursie na *Najlepszy Projekt* w 2005 roku.

Autorskie kolekcje prezentowane były podczas ważnych branżowych wydarzeń i pokazów mody m.in. jubileusz dziesięciolecia *Fashion TV Poland, Fashionweek Poland, Manufaktura Fashion Week*. Projekty marki pokazywane były m.in. na łamach *Twojego Stylu* i *Wysokich Obcasów*.

Umiejętności, zdobyta wiedza i doświadczenie projektowe przekładają się na dydaktykę. Od 2016 roku, prowadzi zajęcia w Pracowni Projektowania Ubioru dla studentów I stopnia, równoległe do 2021 prowadziła zajęcia w Pracowni Komputerowego Wspomagania Projektowania w Akademii Sztuk Pięknych im. W. Strzemińskiego w Łodzi. Jest aktywnie zaangażowana w pracę Instytutu Ubioru, organizując i koordynując pokazy i wystawy, a także kursy mistrzowskie dla studentów. Od 2016 roku, Juror konkursów dla Młodych Projektantów – *Złota Nitka*. Doktorantka wykazuje aktywną działalność na rzecz promocji polskiej mody, współpracuje z wieloma markami i projektantami.

Analizując dokumentację Pani mgr Marii Wiatrowskiej zauważam wyjątkowo twórczą aktywność projektową, artystyczną, społeczną i organizatorską powiązaną z działalnością w obszarze sztuki mody i designu oraz edukacji.

RECENZJA część pisemna.

Dysertacja w części pisemnej posiada formę opisu kluczowych zagadnień, zawartych w ośmiu rozdziałach, co zapowiada a następnie oddaje złożoność tematu. Eksploracje opierają się na badaniach metodą porównawczą. Skutkuje to, logicznym określeniem głównych założeń projektu w kontekście historii mody. Praca inspirowana jest językiem znaków i symboli w średniowiecznej modzie damskiej. Wpisuje się w szerokie badania kulturoznawcze, ukierunkowane na niewerbalną komunikację pomiędzy ubiorem a jego odbiorcą.

Jak mówi Kandydatka:

Język symboli stanowi dla mnie narzędzie do kreowania szczególnej relacji (...). Dla mnie stał się strefą komfortu, w której zyskałam możliwość opisywania formami ubioru różnorodnych treści, z jednoczesnym przyznaniem sobie prawa do wypowiedzi przy zachowaniu granic intymności. Zaś odbiorcy (...) absolutną wolność, w szukaniu własnych dróg interpretacji. Tym samym, Autorka definiuje mapę myśli, która jest drogą do przeprowadzenia analiz formalnych i znaczeniowych wybranych pojęć i idei. Taka postawa wynika z pewnej szczerości i autentyczności doświadczeń, stanowiących bazę zainteresowań autorki.

Koncepcja pracy pisemnej, z jednej strony posiada dwubiegunowy charakter bowiem nietrudno zauważyć, że w pewien sposób, wpisuje się w rozważania reprezentowane m.in. przez filozofa Georga Simmela, który modę przypisywał dwóm przeciwstawnym dążeniom ludzi, czyli utożsamianiem się z ogółem oraz podkreśleniem swojej odrębności. Filozof ten sądzi, że: *moda dzisiejsza różni się od wczorajszej i jutrzejszej*, a te przeciwstawne postawy społeczne nazywa – *psychologicznym dziedziczeniem oraz czynnikiem zmienności*¹ - dostrzega je obie w historii mody.

Z drugiej strony, zauważam, bardzo istotne przejście narracyjne z obszaru opisowego i naukowego do pełnienia roli uważnego badacza i obserwatora życia codziennego. Współcześnie, coraz częściej takie cechy określane są przez badaczy kultury - m.in. przez amerykańskiego socjologa - Ervinga Goffmana – *teatralizacją*. Świadczy o tym, kierowanie uwagi nie tylko na techniczno-opisowy charakter projektu, w tym symbolu, ale również na sytuacje, w których forma ubioru naznaczona grafiką znaku staje się naturalnie ożywiona przez ruch, przestrzeń miejsca oraz najważniejsze - interakcję odbiorcy. Koncepcję projektantki można wpisać w tzw. *teatr ulotnych wyobraźni* bowiem cytując Goffmana: *każdy człowiek odgrywa swoisty spektakl, jest aktorem na scenie życia, a każdy, kto ogląda jego występ, stanowi publiczność. Każdy zawsze i wszędzie, mniej lub bardziej świadomie, gra jakąś rolę*². Sugestywna metaforyka teatralna obecna w mowie potocznej i socjologii znajduje tutaj swoje miejsce pozawerbalne w transdyscyplinarności sztuki i designu. Staje się komunikatem, znakiem, kodem w interdyscyplinarnej komunikacji wyrażanej poprzez ubiór.

¹ Georg Simmel, *Most i drzwi*. Wybór esejów, tłum. Małgorzata Łukasiewicz, Warszawa 2006, s. 69.

² R.E. Park, *On Social Control and Collective Behavior*, w: *Selected Papers*, Edited and with an Introduction by Ralph H. Turner, s. XXXIX. [w:] E. Goffman, *Człowiek w teatrze życia codziennego*, Wydawnictwo KR, Warszawa 2000, s. 7.

Tym samym tak szerokie badania, w tym cechy *teatralizacji*³, uzasadniają wpisanie zakresu opracowania w obszar szerokiego *spektrum* kultury masowej. Opracowanie zwraca uwagę na współczesny wymiar wielopoziomowego współistnienia sztuki mody i designu. Wybrzmiewa w nim kontekst *mowy rzeczy* wraz z dowolnie budowaną jego interpretacją, która odbywa się zasadniczo na poziomie metafory estetycznej i symbolicznej, aczkolwiek czasami wyrażana jest zbyt jednoznacznie. Uważam, że nie zawsze jest zasadne używanie symboli wprost bowiem forma ubioru, jest sama w sobie znakiem. W tym kontekście warto zauważyć, że posiadając tak olbrzymie *spectrum* znaczeniowe, symbolika posługuje się językiem bardzo konkretnym i przestrzega określonych zasad. Forma, układ, tekst czy nawet gest – wszystko to w odniesieniu do określonej cywilizacji, czasów, kultury i wierzeń religijnych staje się przekazem, w którym Autorka – w mniej lub bardziej ukryty i nawet zakamuflowany sposób – podaje treści etyczne, moralne, religijne lub społeczne. Jedynym problemem jest właściwe zrozumienie tego *duchowego* języka. Myślę, że jest to wartościowy powód do kontynuacji rozważań i rozwinięcia tematu w szerszym zakresie w przyszłości.

Doktorantka przedstawia istotne dla tematu tezy, które popiera znaczącymi cytatami badaczy kultury. Logicznie konstruuje kolejność rozdziałów, analizuje współczesne zjawiska w modzie. Wyniki badań współczesnego języka *świata obrazów*, mediów i Internetu, czasu *emotikonów i memów*, trafnie zestawia z okresem średniowiecza. Zwraca uwagę na fakt istniejących analogii. Poszukuje odpowiedzi na istotne pytania: *Jak strojem można komunikować treści, manipulować? Jakie mechanizmy i znaczenia symboliczne, które wytworzyły się w epoce średniowiecza przetrwały do czasów współczesnych?* Komentując niniejszy cytat, nasuwa się refleksja dotycząca granicy sacrum i profanum.

Eksploruje kontekst symbolicznego wymiaru koloru oraz nadanej kulturowo warstwy znaczeniowej dla formy ubioru. Posiłkuje się bogatą ikonografią i wyselekcjonowanymi źródłami ujętymi w bibliografii i netografii. Bada użytkową rolę ubioru w hierarchii i tradycji, poprzez jej funkcję, sposób wyrażania emocji i komunikatu z uwzględnieniem technologii, gamy zestawień i kontrastów. Zwraca uwagę na znaczenie koloru w okresie średniowiecza i analogicznie odnosi do współczesności, akcentując jego siłę jako nośnik zbiorowego protestu, zaangażowanego w dyskurs społeczny. Nie zapomina o czerni - symbolu szyku i elegancji. Opisy przeplata przykładami ze świata mody, w których wybrzmiewają inspiracje w kontekście własnej twórczości, w tym – inspiracje japońskimi minimalistami.

Jeden z wątków dedykuje tożsamości narodowej, religijnej i zawodowej, w którym określa przynależność na podstawie ubioru lub uniformu, analogicznie porównuje przykłady z historii. Z opracowania emanuje rzetelna wiedza osadzona w tradycji i kulturze. Omawia i wybiera znaki, potrzebne jej do własnych osądów i ich zredefiniowania w koncepcji projektowej. Wielowątkowe badania nie omijają zakresu identyfikacji jednoznacznie kojarzącej się z tragiczną historią ludzkości m.in. *pasiaki i naszywki* nawiązujące do wstrząsającej książki Karoliny Sulej pt. *Rzeczy osobiste, Opowieść o ubraniach w obozach*

³ E. Goffman, *Człowiek w teatrze życia codziennego*, Wydawnictwo KR, Warszawa 2000.

koncentracyjnych i zagłady. W sposób zrównoważony dotyka symbolicznego wymiaru sacrum i profanum.

Następne zagadnienia stanowią *podróż do świata symboli współczesnego luksusu, wyrażanego przez logotypy modnych marek odzieżowych, które są same w sobie przedmiotem pożądania, a jednocześnie fałszerstwa z chęci łatwego zysku. Krytycznie opisuje funkcjonowanie konsumpcjonizmu i nadmiar produkcji. Jak sama mówi: *Cenione niegdyś rytuały powstawania produktu na zamówienie, potrzebny im czas (...) relacje międzyludzkie, przestały być ważne dla współczesnych fałszerzy kodów. I nie mam tu na myśli wytwórców podróbek, a ten rodzaj nowego nabywcy, który stanem posiadania określa wartość człowieka.**

Część pisemną wyróżnia autorska próba osadzenia nowych idei we współczesnych wymogach globalnego świata w kontekście własnej i niezależnej twórczości. Wnioski stanowią istotny aspekt koncepcji projektowej.

RECENZJA - część projektowa.

Wiedza kontekstowa zawarta w części pisemnej, zostaje umiejętnie wykorzystana w autorskiej kolekcji zatytułowanej *Signum*, która składa się z 17 wieloasortymentowych damskich sylwetek, opartych na autorskich konstrukcjach nawiązujących do klasyki. W warstwie projektowej uwagę zwracają ciekawe tekstylne struktury w linii kroju, budujące każdą z form ubioru. Dokumentacja projektów emanuje klasyczną prostotą o charakterze użytkowym, osadzona jest we współczesnych trendach. Stanowi wynik przeprowadzonej analizy źródeł historycznych, ikonografii, a także wybranych dzieł współczesnych projektantów.

Proponowana koncepcja oparta jest na indywidualnych poszukiwaniach i analogiach historycznych w kontekście znaku i komunikatu pozawerbalnego w obecnej rzeczywistości. Intencje autorki odczytuję jako zwrócenie uwagi na fakt, że mimo współczesnego postępu technologicznego, tak niewiele nas różni od przeszłości w interpretacji: *określenia przenośnego - mowy rzeczy, która z mową słów dzieli swój rodzajowy charakter, będąc również systemem semiotycznym, a ogólniej formą ekspresji znaczeń kulturowych*⁴ narosłych w historii.

Doktorantka doskonale łączy badania naukowe z własną kreatywnością. Pozwala to, na odważne wkroczenie w świat mody, dyktując tym samym – swój indywidualny język w budowaniu autorskiej retoryki wyrażanej poprzez nie zawsze metaforyczny komunikat i nadaną estetykę. Nasuwa się refleksja dotycząca jednoznacznych symboli religijnych, które trudno zredefiniować we współczesnej kulturze odbioru, bowiem zawierają zbyt dużo skojarzeń i cech emocjonalnych narosłych w historii i tradycji kulturowej.

⁴ Barański J., *Świat rzeczy: zarys antropologiczny*, Wydawnictwo UJ, 2007.

Zestaw kolekcji dopełnia, autorsko zaprojektowany graficzny druk. Symbole i znaki wzajemnie się przeplatają, a stosowane motywy, zarówno sakralne jak i napisy, wybrzmiewają słowem pisanym, charakterystycznym dla gotyckiego fontu. Prawie wszystkie, tworzą substytut znaku nieoczywistego, mimo reinterpretacji graficznej, niektóre z nich nadal pozostają jednoznaczne w ich odczytaniu. Doktorantka, określa współczesne formy komunikacji w modzie jako: *plastyczne i płynne tworzywo, kształtowane przez projektanta i potrzeby odbiorcy*. Odnosząc się do cytatu, nasuwa się refleksja – czy odważne nadruki, w tym projekt prezentowany w dysertacji na stronie 127, który łączy symbole religijne m.in.: serce miłosierne, zmię i anioły – tworząc niejako prowokacyjny rebus - będzie odpowiadał potrzebom odbiorcy w świecie chrześcijaństwa, czy będzie tolerowany lub akceptowany wizualnie? Doskonale znamy współczesne przykłady użycia symboli religijnych w innych kulturach, które były uznawane za ich profanację. Z drugiej strony nie należy zapominać, że jest też inny odbiorca o empatii i szacunku dla różnorodności i odmiennego postrzegania kanonu piękna i wartości etycznych czy też religijnych. Niewątpliwie, jest to zwrócenie uwagi na inny, otwarty intelektualnie, współczesny wymiar kodu. Jest również próbą wyzwolenia z tradycyjnych wyobrażeń, które łączą percepcję wizualną z wolnością odbioru, niejako balansując na granicy *dekorum*.

W kolekcji, świadomie selekcjonuje paletę kolorów i nadruków, które symbolicznie nawiązują: do smutku, lęku, żałoby, buntu, ale też do wewnętrznej równowagi – takie intencjonalne działanie projektowe odczytuję jako osobisty manifest. Zauważam, że autorka nie chce wywoływać u odbiorcy tylko poszukiwania jakiegoś sensu, ale oferuje swego rodzaju siłę, nadzieję, ale również nie unika wrażliwych treści w odkodowaniu kobiecego przekazu, mocno je osadza w pozytywnym wizerunku dzieła o szczególnym znaczeniu i wizualnej ekspresji.

Buduje nowe relacje pomiędzy słowem a obrazem ubioru. Kontekst *mowy rzeczy* jako przedmiotu rozważań jest w tym ujęciu, permanentnie skazany na interdyscyplinarność. Zauważam, że oprócz antropologii zajmującej się badaniem kultury we wszystkich jej przejawach, to jeszcze bardziej takie myślenie wiąże się z designem. Zazwyczaj występuje jako relacja wartości przesuniętych względem siebie w zależności od oceny przez odbiorcę. Tym samym, z jednej strony nabiera cech teatralizacji, a z drugiej doktorantka mówi o sobie, kobietach i dla nich dedykuje swój przekaz, jednocześnie akcentuje ich siłę i własne potrzeby. Projekty: są *emanacją cnót oczekiwanych od kobiet, a czasami pod pozorem ozdoby, przypomina jaka musi być, by być wystarczającą...* – jak sama mówi w opisie kolekcji.

Wszystkie formy ubioru redefiniują warstwę historyczną i nadpisują współczesne skojarzenia związane z szeroko rozumianą modą. Wyrażane są przez symboliczne detale w ubiorze: rękawiczki, przedłużone rękawy i kaptury. Ich odczyt jest uniwersalny i ponadczasowy, stanowi komunikat w nowym autorskim wydaniu. Indywidualizm projektowy bez wątplenia potwierdza unikatowy charakter kreacji w kontekście mody użytkowej i jej nowej estetyki.

Pani Maria Wiatrowska poprzez proste komunikaty, porusza uniwersalne problemy. Znak, którego odbiór jest w istocie pojemny, to jednak zależy od wewnętrznego i emocjonalnego potencjału odbiorcy. Tym samym, zwraca uwagę na zagadnienia, dzięki którym możliwe staje się nowe myślenie, że komunikacja wokół formy ubioru, składa się z wielu płaszczyzn przekazu, które nie zawsze są właściwie odczytane przez użytkowników. Ważne jest nie tylko *co*, ale *jak*. A narzucany w modzie wciąż nowy sposób myślenia, proponuje wyjście z *przysłowiowego pudełka*, poza dotychczas ustalone ramy. Często prowadzi to, do zaskakujących i nieprzewidywalnych rozwiązań nazywanych w naukach społecznych - *prawdziwym wglądem*⁵. Przywołana przez doktorantkę – semiotyka- pozwala na takie wyjście poza te ramy, czyli - konsumeryzmu (uleganiu naciskom i modom nadmiernej konsumpcji) oraz uświadamia, że zachowanie konsumenta musi być rozpatrywane w socjokulturowym kontekście.

Semiotyka jest najlepszym narzędziem do zrozumienia symboliki używanej w pozawerbalnej komunikacji. Nie bez powodu, uwaga Doktorantki zostaje skierowana na rolę i świat znaków, bowiem fenomen używania kodów - od czasów średniowiecznych po dzisiejsze, nie jest obok nas, lecz stanowi integralną część naszego w nim funkcjonowania – łączy ponadczasowe wątki społeczne, polityczne, cywilizacyjne i kulturalne.

Konkluzja

Po wnikliwym zapoznaniu się z procesem: kształcenia, doskonalenia umiejętności oraz działalności projektowej - Pani mgr Marii Wiatrowskiej, w tym wielowątkowego obszaru eksploracji tematu: *Signum - kolekcja ubiorów damskich, inspirowana językiem znaków i symboli w średniowiecznej modzie damskiej* – ocena prowadzi do następujących wniosków:

- wymiar badań jest naukowo znaczący i profesjonalnie przedstawiony wraz z dokumentacją,
- rezultat w postaci kolekcji ubiorów jest opracowany merytorycznie z należytą starannością, jest oryginalnym i nowatorskim rozwiązaniem postawionego problemu projektowego wraz z uzasadnieniem w kontekście tematu, historii i semiotyki mody,
- koncepcja dysertacji łączy w całość wszystkie wątki dzieła jako realny przykład innowacyjnego myślenia i determinacji w działaniu, emanuje wiedzą oraz kompetencjami w zakresie kreowania i projektowania, wskazuje na zaangażowanie twórcze, artystyczne i organizacyjne, które się wpisują w badania kulturoznawcze.

Siła przekazu dzieła, niewątpliwie wynika z pewnej szczerości i autentyczności twórczej, ale nie tylko. Sugestywność wiąże się także z formą, jaką posługuje się projektantka w komunikacji z odbiorcą. Niemal statyczne i oszczędne w kolorze kompozycje ubioru oraz specjalnie dobrane techniki, oparte głównie na druku, powodują, że nie jest to przekaz

⁵ Hendrykowski M. *Semiotyka mody*. Zob.[w.]

https://www.nck.pl/upload/archiwum_kw_files/artykuly/24._marek_hendrykowski_-_semiotyka_mody.pdf (dostęp: 04.09. 2023).

agresywny pomimo tematów trudnych i wrażliwych. Kolekcja, jest jakby na przekór zasadzie *dekorum*: subtelna i delikatna, ich estetyczność zachęca zarówno do patrzenia, jak i noszenia/użytkowania, a ich spokój sprzyja refleksji, co prowokuje i wzmacnia działanie projektów w rozkodowaniu *mowy rzeczy* jaką wnosi prezentowana kolekcja.

Atrakcyjność wizualna bardzo się wyróżnia, w swej istocie jest odważna i niebanalna bowiem podważa konwenanse, dyskutuje z tradycją, obnaża niedoskonałości. Przekaz pozawerbalny nie jest jednoznaczny, co powoduje metaforyczną wolność interpretacji na poziomie *sztuki mody*. Doktorantka nie boi się konfrontacji z widzem, odbiorcą lub użytkownikiem, aby zadać to najprostsze i najtrudniejsze zarazem pytania: Kim jestem? Kim jesteś?

Dysertacja spełnia wszystkie wymogi i jest zgodna z § 6 pkt 3 i pkt 4 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzenia czynności w przewodzie doktorskim (Dz.U. z 2018 poz.261).

Wniosuję do Rady ds. stopni ASP im. Wł. Strzemińskiego w Łodzi, prośbę o nadanie mgr Marii Wiatrowskiej stopnia doktora w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

Poznań dnia, 18.09. 2023 r.

prof. dr hab. Sławomira Chorążyczewska